

tagelse af et Ord, og det er derfor, jeg har tilladt mig at bede om delt Afstemning over dette Forslag og vil nu foreslaa en Afstemning over § 8 saaledes, at vi vedtage Ordene: „Nægtelse af Eftergivelse“ som da ville træde i Stedet for Ordet „Beslutning“ i næstsidste Linie af § 2, men ibrigt vedtage Ordførerens Forslag under Nr. 9, hvorefter sidste Stykke vil komme til at hedde: „Klager over Kommunalbestyrelsens Nægtelse af Eftergivelse afgjøres for Landkommunernes Vedkommende af Amtsrådet; ellers af Indenrigsministeren“. Jeg skal sige, hvorfor jeg sætter Pris paa at faae denne Bestemmelse: „Beslutning“ forandret til Udtrykket: „Nægtelse af Eftergivelse“. Saaledes som der nu staar i Forslaget, „Beslutning“, kan det være Et af To. Efter det foregaaende Stykke af § 2 kan Kommunalbestyrelsens Beslutning gaa ud paa at eftergive eller at nægte at eftergive. Efter det sidste Stykke kan man jo i begge Henseender klage til høiere Autoriteter; i alt Fald stiller det sig uklart, om det ikke herved er tilladt at klage over Beslutning om Eftergivelse. Men jeg vil have det gjort bestemt klart, at derom er der ikke Tale. Det er almindeligt erkjendt, at nu ligger Eftergivelsesretten inappellabel hos Kommunalbestyrelsen, og der bør den ligge i alle Tilfælde. Vi maa ikke stille det uklart. Naar vi tænke os, at denne Lov kom ud, og at der saa, efter at en Kommunalbestyrelse efter de 3 eller 5 Aars Forløb havde eftergivet en Understøttelse, kunde komme Folk i Kommunen, der vare kjendte med denne Beslutning og sige: Det er en Skam; det er for Meget, der er eftergivet; den Mand kan betale Noget tilbage; vi klage. Nei, i det Tilfælde, at Beslutningen gaar ud paa Eftergivelse, maa der ingen Appel være; thi det er at svække den Ret, som det er almindeligt erkjendt under alle Forhandlinger af dette Spørgsmaal, at enhver Kommunalbestyrelse har i dette Tilfælde til, at enhver Eftergivelse er inappellabel. Kun i det Tilfælde, at en Kommunalbestyrelse nægter at eftergive, skal det kunne blive Gjenstand for Klage af den Vedkommende eller Andre paa hans Vegne. Der bliver da Spørgsmaalet for de overordnede Autoriteter, hvorvidt det kan siges, at Kommunalbestyrelsen har taget denne Beslutning om at nægte Eftergivelsen af saadanne Grunde, paa saadanne Beviser, som Lovforslaget omtaler der skulle være tilstede, nemlig, at det skal være godtgjort o. s. v. Altsaa: Nr. 8 afstemmes saaledes, at „Nægtelse af Eftergivelse“ vedtages, i alt Fald dersom man vil følge mit Raad, og Næsten bortfalder eller nægtes, medens vi derefter vedtage

at tilføie, hvad der staar i Endringsforslaget under Nr. 9, stillet af den ærede Ordfører. Jeg antager ikke, at det ærede Mindretal vil fastholde sit Endringsforslag under Nr. 10. Saa er der endnu et Forslag under Nr. 11. Ærede Medlemmer kunne jo lægge mere eller mindre Bægt derpaa. Endringsforslaget gaar ud paa, at der skal optages paa en særlig Post i Kommuneregnskabet, de Udgifter, som foranlediges ifølge § 1, men at denne Post maa være delt i to Afdelinger, saa at man ser, hvad der ydes til dem, der ere eller have været under Fattigvæsenet, uden at have faaet deres Fattigunderstøttelse eftergivet, altsaa uden at de have tilbagebetalt den, og ogsaa ser, hvad der er ydet til Andre, som ere uberørte af Fattigvæsenet. Det volder ingen Uleilighed for vedkommende Regnskabsførere; tværtimod, det gjør ham det snarere lettere, idet det bringer strax større Klarhed, og større Klarhed i det, man holder i Haanden, bringer altid Lettelse i Arbeidet. Derved fremstafes ogsaa Materialer til en statistisk Opgjørelse af, hvad Loven foraarsager, og til en senere Overveielse af — jeg forudsætter stadig, at noget Saadant bliver til Lov — hvorvidt man ikke ad formentlig lige saa billig Veie kunde komme til en Afgjørelse af dette Forhold paa en anden Maade ved Ansettelse af fri Løger og deslige Foranstaltninger. I hvert Fald blev det klart for Kommunen selv, hvad den Del af Udgiften andrager, som angaar disse mere humane Forhold. Det sidste Endringsforslag vedrører jo Titlen og er jo en ren Smagssag. Der staar nu: „Virkning af Sygehjælp af det Offentlige“, men man kunde jo næsten sige, at den juridiske Virkning af Sygehjælp er efter Lovforslaget for saa vidt ikke nogen Virkning, det er netop det Modsatte af Virkning af Sygehjælp. Loven gaar jo nemlig ud paa, at den ingen Virkning skal have i den Forstand, at den skal berøve dem deres Rettigheder, og hvad Virkninger Sygehjælpen ellers kan have maa bero paa Sygdommens Bessaffenhed, Lægemidlers Anvendelse o. s. v. Efter min Mening er det foreslaaede Udtryk tilstrækkelig tydeligt, den nærmere Forklaring kommer i Texten, og vi blive fri for 2 Ord mere i Titlen, der allerede er lang nok endda. Hermed tillader jeg mig at anbefale de af mine Medforslagsstillere og mig stillede Endringsforslag til Vedtagelse.

Thorup: Jeg skal fatte mig ganske kort. Jeg skal kun bemærke, at forsaavidt jeg havde vidst, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) havde villet